

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ I MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 18 stycznia 1972 r.

w sprawie zasad i trybu realizacji ponadnormatywnego wyposażenia i wykończenia mieszkań spółdzielczych.

Na podstawie § 9 uchwały nr 281 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1971 r. w sprawie zasad realizacji i finansowania uspołecznionego budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 60, poz. 398), po zasięgnięciu opinii Centralnego Związku Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ponadnormatywne wyposażenie i wykończenie mieszkań spółdzielczych jest realizowane — zgodnie z zapotrzebowaniem zgłoszonym przez członków spółdzielni — za dodatkowe środki własne tych członków, wnoszone do spółdzielni niezależnie od wymaganych wkładów własnych.

2. Ponadnormatywne wyposażenie i wykończenie mieszkań spółdzielczych może polegać w szczególności na wykonaniu wymienionych niżej robót wykończeniowych oraz za instalowaniu następujących dodatkowych elementów wyposażenia mieszkania:

- 1) zakup i zainstalowanie mebli wbudowanych lub dostawianych (szafa bielizniano-ubraniowa, szafka podokienna, szafka głównego miejsca pracy, szafka na sprzęt gospodarczy, szafka kredensowa wisząca, pawlacze itp.),
- 2) wykonanie wykładzin zmywalnych ścian łazienki i kuchni,
- 3) obudowa węzłów i urządzeń sanitarnych (obudowa pionów wodno-kanalizacyjnych, obudowa wanny),
- 4) zainstalowanie umywalki z baterią czerpalną,
- 5) zainstalowanie kuchni gazowej z piekarnikiem w mieszkaniach kategorii M-1 i M-2 zamiast kucharki gazowej dwupalnikowej,
- 6) stosowanie w łazienkach zamiast lastrico — innych właściwych materiałów podłogowych, np. terrakoty,
- 7) instalacja przyzywowa, połączona z domofonami i zam-

kami elektrycznymi przy drzwiach wejściowych do budynków posiadających więcej niż osiem kondygnacji.

§ 2. Roboty związane z ponadnormatywnym wyposażeniem i wykończeniem mieszkań spółdzielczych, w tym również z zakupem i zainstalowaniem mebli wbudowanych, powinny być ujmowane w odrębnych kosztorysach i planach rzeczowo-finansowych, sporządzanych przez spółdzielnie według wzoru ustalonego przez Centralny Związek Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego. Zatwierdzone w obowiązującym trybie plany rzeczowo-finansowe stanowią podstawę do finansowania omawianych robót przez bank.

§ 3. 1. Zakres robót związanych z ponadnormatywnym wyposażeniem i wykończeniem mieszkań ustalają spółdzielnie z wykonawcą, zawierając odpowiednio porozumienie wstępne w sprawie realizacji inwestycji. Zlecenie wykonania tych robót w budynku, w formie dodatkowej umowy, nie może nastąpić później niż przy zawieraniu umowy o wykonanie danego obiektu.

2. Generalny wykonawca danego zadania inwestycyjnego ma obowiązek przyjąć do wykonania dodatkowe zlecenie, o którym mowa w ust. 1, i wykonać je w terminie ustalonym w umowie o wykonanie danego obiektu.

§ 4. Roboty związane z ponadnormatywnym wyposażeniem i wykończeniem mieszkań spółdzielczych nie obciążają nakładów inwestycyjnych przeznaczonych na spółdzielcze budownictwo mieszkaniowe i są wykonywane przez przedsiębiorstwa budowlano-montażowe w ramach pozostawianej na ten cel rezerwy mocy produkcyjnej.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: *Z. Drozd*

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:
w z. R. *Gerlachowski*

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 21 stycznia 1972 r.

w sprawie zasad przyznawania fachowym pracownikom służby zdrowia ryczałtu za używanie własnych pojazdów do celów służbowych.

Na podstawie § 5 uchwały nr 289 Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 1971 r. w sprawie stworzenia warunków niezbędnych do zapewnienia bezpłatnej opieki zdrowotnej osobom prowadzącym gospodarstwa rolne (Monitor Polski Nr 60, poz. 401) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Fachowym pracownikom służby zdrowia, zatrudnionym w zakładach opieki zdrowotnej otwartej i placówkach terenowych tych zakładów, w aptekach otwartych i punktach aptecznych oraz żłobkach położonych na obszarze gromad, osiedli lub miast liczących do 2 000 mieszkańców, przysługuje ryczałt za używanie własnego samochodu osobowego, motocykla lub motoroweru do celów służbowych.

2. Przez wymienione w ust. 1 cele służbowe rozumie się wyjazdy związane z:

- 1) wizytami domowymi u chorych,
- 2) wizytami patronażowymi i środowiskowymi,
- 3) dojazdami do żłobków, przedszkoli, szkół i zakładów pracy dla przeprowadzania przeglądów i badań lekarskich,
- 4) dojazdami do najbliższego szpitala na szkolenie lub specjalizację.

§ 2. 1. Wysokość ryczałtu ustala się przez pomnożenie przyznanego limitu przebiegu kilometrów pojazdu przez stawkę określoną w § 17 zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia

12 marca 1968 r. w sprawie używania pojazdów samochodowych do celów służbowych (Monitor Polski Nr 12, poz. 78).

2. Limit przebiegu kilometrów ustala się w granicach do 700 km miesięcznie dla samochodu osobowego oraz do 600 km dla motocykla lub motoroweru. W uzasadnionych wypadkach limit przebiegu może być wyższy, jednak nie więcej niż o 25%.

3. Ryczałt nie przysługuje za okres urlopu wypoczynkowego, choroby trwającej powyżej 6 dni oraz w razie braku możliwości dysponowania sprawnym pojazdem w okresie ponad 6 dni.

§ 3. Wysokość limitu miesięcznego przebiegu pojazdu w danym roku kalendarzowym ustala kierownik wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium powiatowej rady narodowej — na wniosek zainteresowanego pracownika — biorąc

pod uwagę zakres wykonywanych zadań, rozległość obszaru rejonu i liczbę jego mieszkańców.

§ 4. Ryczałt wypłaca się miesięcznie z góry w wysokości odpowiadającej ustalonemu miesięcznemu limitowi przebiegu kilometrów.

§ 5. Pracownik, który zaprzestał używania własnego pojazdu do celów służbowych, obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić o tym wydział zdrowia i opieki społecznej prezydium powiatowej rady narodowej.

§ 6. Pracownik, który pobiera ryczałt, obowiązany jest w razie skorzystania ze służbowego pojazdu samochodowego zwrócić koszty jego użycia obliczone według stawek, które stanowiły podstawę ustalenia ryczałtu.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: w z. *D. Tarantowicz*

57

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 14 stycznia 1972 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia, organizacji i właściwości miejscowej urzędów morskich.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz. U. z 1955 r. Nr 6, poz. 35, z 1961 r. Nr 6, poz. 42 i z 1971 r. Nr 12, poz. 117) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Żeglugi z dnia 21 marca 1955 r. w sprawie utworzenia, organizacji i właściwości miejscowej urzędów morskich (Monitor Polski z 1955 r. Nr 63,

poz. 749, z 1959 r. Nr 26, poz. 122 i z 1970 r. Nr 42, poz. 320; § 11 otrzymuje brzmienie:

„§ 11. Statuty organizacyjne nadaje urzędom morskim Minister Żeglugi. Szczegółową organizację urzędów morskich ustalają dyrektorzy tych urzędów w regulaminach organizacyjnych w granicach i na zasadach określonych statutami.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: *J. Szopa*

58

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 20 stycznia 1972 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie książeczek żeglarskich i list załogi na polskich statkach morskich.

Na podstawie art. 51 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) oraz art. 38 ust. 3 i art. 42 ustawy z dnia 28 kwietnia 1952 r. o pracy na polskich morskich statkach handlowych w żegludze międzynarodowej (Dz. U. z 1952 r. Nr 25, poz. 171, z 1954 r. Nr 37, poz. 160 i z 1958 r. Nr 68, poz. 338) i art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o rybolówstwie morskim (Dz. U. z 1963 r. Nr 22, poz. 115 i z 1970 r. Nr 3, poz. 14) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 8 ust. 1 zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 24 lipca 1971 r. w sprawie książeczek żeglarskich i list załogi na polskich statkach morskich (Monitor Polski Nr 44, poz. 283) skreśla się pkt 6.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: *J. Szopa*